

Ch ư ng 25

ị u Hi m Có Nh t Là Tôi Thích Em

Ngôi bi t th v n n ào, huyền náo, àn ông và ph n v n n m c ch i chu t nh l n tr c.

Tô L c không bi t tìm Tiêu Ki n Thành âu, v a nh g i i n cho anh, ch t nh n l i nói c a lu t s Châu, cô li n thay i ý nh, chuy n sang g i tin nh n. M i b m c hai ch , ng ị ph n trung niên n m c nghiêm ch nh hôm nào b ng xu t hi n tr c m t cô.

“Hãy i theo tôi!”

Tô L c theo bà ta lên t ng hai, i vòng vèo trên hành lang, cu i cùng d ng l i m t c n phòng c bài trí xa hoa.

Tiêu Ki n Thành và m y ng i àn ông trung niên ng i quanh bàn n. Nhìn th y Tô L c, anh gi tay ra hi u cho cô ng i c nh mình, s c m t không thay i.

M i ng i gi i thi u m t l t, Tô L c ch bi t toàn là “tr ư ng”, ngoài ra ch ng nh tên h , ch c v c a b t c ai, nh ng nhìn th y ch t l ng trong nh ng chi c ly th y tinh trong su t tr c m t m i ng i, cô li n bi t ngay s m nh c a mình.

B i vì trong lòng không tho i mái nên Tô L c t ra d ng mãnh nh m t n chỉ n binh trong b a t i c r u. C ng do khách m i không th say nên cô tr c tí p chu c r u thành Ph n râu ria i theo. Khi i ph ng n m g c xu ng bàn, m i ng i u vui v v tay tán th ng.

n khi ti c r u g n k t thúc, Tô L c tr n vào nhà v sinh. D dày r t khó ch u nên cô nôn ra h t, sau ó dùng n c vôi súc mi ng và r a m t. Sau khi l y l i tinh th n, cô m i r i kh i nhà v sinh.

Tiêu Ki n Thành ang ng ngoài c a ch cô. Anh lên ti ng: “Ai b o em bán m ng nh v y?”

Tô L c áp: “Không sao! V chuy n x y ra t i qua, cô v n có c m giác không chân th c, trong khi Tiêu Ki n Thành v n gi nguyên khí th ng i nh c .

“Em không c n vào trong n a.” Anh t nhiên nói.

“T ị sao?”

“ ị c r ị, em không c n u ng n a.”

“V y t ị ị ầu b ị gi ?”

“Em h ị ị ngoài ch t ị.”

“ ị c” Tô L c r t nghe l ị, l p t c ị ng sang m t bên. Tiêu Ki n Thành nhìn c ị, mu n n ị ị u gi ó nh ng l ị th ị quay ng ị ị vào phòng.

c y ị t nh m t m ịnh, Tô L c hài lòng ị ng ị hành lang ng m sao tr ị.

M t lúc sau, Tiêu Ki n Thành l ị ị ra ngoài. “Em h ị ị vào ch ị m t ch c ị cùng b n h .”

“Anh mu n t ị th ng hay thua?” Tô L c h ị.

“Th ng c ịng nhi u c ịng t t. B n h “ n” c a t ị c ị ng t ị n n ị ph ị b t h nh ra.”

Tô L c nghe l ị, th ng h t v ịn n ị v ịn kh ịc. Sau ó ng n k ịo không còn ch nh ịt t ị n n a, c ị ị ành x p t ng t p trên bàn u ng trà ị bên c nh. C ị m t v ịn hòa n kinh thi ịn ng a, Tiêu Ki n Thành ng ị c nh k ịch ng ng b t d y, làm c ị c c, n c trà c vào ng t ị n c ng ch ng ị ai chú ý.

M ị t ị n a ị em, cu c ch ị m ị k t th ịc. Tr c khi ra v , ng ị kh ịc chính b thua l ị ng xi ng còn h n Tô L c ng ị kh ịc ch ị t ị p Tô L c vui v nh n l ị.

Ông ta v ị vai Tiêu Ki n Thành. “L ịo Tiêu, l n n ị này chú ch n c hàng c c ph m y.”

Tiêu Ki n Thành c ị c ị, không ịp.

Ng ị ó h gi ng: “Khi nào ch ị chán, nh n ị v ị t ị m t t ị ng.”

Tiêu Ki n Thành quay u l ị c Tô L c r ị nhanh chóng t ị n ng ị ó ra c a. Tô L c t t nh ịn không ý n l ị n ị c a ng ị àn ông k ịa, nhìn th y ng t ị n b d ịnh n c trên bàn trà, c ị v ị tr ị t ng t kh p n ị.

Khi quay l ị, Tiêu Ki n Thành không kh ị gi t m ịnh tr c c nh t ị ng hoành tr ịng trong phòng.

“Em làm gì v y?” Anh h ị.

“T ị ph ị t ị n.”

“C n gì ph i ph i ch ! Em c ó, t nhiên nó s khô.”

“Nh v y ti n s nhàu nát, trông x u l m.”

“X u n m y c ng là ti n.” Tiêu Ki n Thành c i c i.

Tuy nói v y nh ng anh không ng n c n Tô L c mà ng i m t bên, xem cô tr i t ng ng ti n r i vu t th ng.

Tô L c t nhiên phát hi n m t t ti n không có s i dây kim lo i. Cô gi lên cao, ánh giá: “T này ch c là ti n gi .”

Tiêu Ki n Thành g t u. Tô L c li n nh t t ng t lên ki m tra.

Tiêu Ki n Thành c i. “Qu nhiên là ng i không va ch m v i i. Vài t ti n gi thì sao nào?”

“H i nh , có m t l n giúp m thu ti n, tôi thu ph i m t t m t tr m t ti n gi . M tôi phát hi n, li n b t tôi i tìm ch nhân c a t ti n ó i t khác.”

“Em có bi t là ai a không?”

“Bi t, là x ng tr ng c a m t nhà x ng g n ó. Tôi ng c a nhà ông ta, b t ông ta i ti n nh ng ông ta ch ng thêm ý n tôi, c i m nhiên u ng r u. Sau khi n c h t chai r u, ông ta kéo tôi vào nhà, nói v i tôi, m t l n m t tr m t . Tôi li n dùng h t s c p ông ta r i ch y m t.”

“Sau ó thì sao?”

“Ch ng sao c . Tôi tr l i t ti n gi cho m tôi, b m ánh m t tr n. Nhi u n m sau, l i có m t ng i h i tôi, m t thág n m m i ngàn có c không, ng i ó chính là anh.”

“Tôi và ông ta khác nhau. Tôi thích em.”

“Không ph i. Là tôi bây gi khác v i tôi h i ó.”

“Em ng ngh b n thân nh v y, c ng ng ngh tôi nh th .”

Sau khi c n phòng tràn ng p màu r c c a nh ng t ti n, Tô L c hài lòng i n, ng i xu ng c nh Tiêu Ki n Thành, Tiêu Ki n Thành gi tay ôm cô vào lòng.

“Tô L c, em ph i hi u tâm ý c a tôi i v i em. Tôi là ng i thích em nh t trên th gian này.”

“Tô L c g t ư. “Là tôi không hi u chuy n nên v n may n tr c m t c ng không bi t n m gi .”

“Em bi t là c r i. Quan h gi a àn ông và àn bà t n t i r t nhi u lo i. Tôi thích em là chuy n hi m có nh t.”

“Tôi ã n anh r t nhi u.”

“ ưng bao gi ưng ti n tr thành gánh n ng tâm lý c a em. “Tiêu Ki n Thành c t gi ng tho i mái.

Tô L c c i c i. “ ó là t góc c a anh thôi. Còn i v i chúng tôi, ng ti n mãi mãi là gánh n ng tâm lý.”

“Lúc m i quen bi t em, tôi c m th y em ch ng bao gi coi tr ng ng ti n, b ng không, sao em có th thích D ng Nhu mà không thích tôi?” Tiêu Ki n Thành h i th ng.

Nghe n tên D ng Nhu , lòng Tô L c v n h i nhói au. Tiêu Ki n Thành không b n tâm n câu tr l i c a Tô L c, c m c c trà, làm ng tác c ng ly v i cô. Cô c ng c m tách trà ch m c c v i anh.

Tách trà nóng khi n lòng bàn tay c ng tr nên m áp, Tô L c nhìn Tiêu Ki n Thành, ng th i c t gi ng chân thành: “C m n anh ã giúp tôi, c b m tôi n a. ây qu th c là nh ng l i nói xu t phát t t n áy lòng cô vào th i kh c này.

D i cái nhìn ch m chú c a cô, Tiêu Ki n Thành khó lòng r i m t. Anh t nhiên nói nh : “Tô L c, n u bây gi em nói thích tôi, tôi s tin l i em.”

Hôm nay, b m c th ra, l i g p c n m a ã lâu không xu t hi n, thêm m t b a u ng r ư s ng khoái, cu c ch i m t ch c th ng l i, còn c c n phòng ch a y nh ng t ti n màu b t m t, hai ng i khó kh n l m m i m lòng v i nhau, nói m t câu “em thích anh” th t ra c ng h p tình h p lý. Tô L c v a nh m mi ng thì i n tho i b ng chuông, màn hình hi n tên “D ng Nhu ”. Cô cúi xu ng nhìn cái tên ó, do d hai giây r i b m nút t ch i cu c g i. Sau ó, cô l i ng ng ư nhìn Tiêu Ki n Thành, th t ra m t câu: “Em thích anh.”

Tiêu Ki n Thành v n gi ý c i trên khóe mi ng, nh ng anh l c ư. “R t tí c, Tô L c, em ã b l th i c r i.”

úng lúc này, c a phong m ra, ng i ph n trung niên i vào, ghé tai Tiêu Ki n Thành nói vài câu. Tiêu Ki n Thành g t ư, c ng không có ph n ng khác: Sau khi ng i ph n i kh i, anh nói v i Tô L c: “Th m Doanh n r i. N u cô ta làm phi n em, em c m c k cô ta.”

Tô L c h i ch t d , ngó nghiêng xung quanh.

“L ần nào em ẫn tìm ch tr n à?” Tiêu Ki n Thành h i.

“Nhà v sinh có c không?” Tô L c úng là có ý này.

“Tr n cô ta làm gì ch ?”

“Cô y ch ng ph i là... C a anh hay sao?” T “v ” h i chói tai nên Tô L c b qua.

Tiêu Ki n Thành ng nhiên hi u ý. “Cô ta hy v ng tr thành... c a tôi.”

“V y cô y s m mu n c ng s là... c a anh.”

“Không nh t nh, nh ng c ng không lo i tr kh n ng s tr thành... c a tôi.”

Hai ng ị h i qua áp l i m t cách m p m nh ng l i c m th y r t thú v . úng lúc này, Th m oanh y c a i vào.

“Ki n Thành, Tô L c, hai ng ị ây à?” Th m Doanh t ra tho i mái và vui v nh ây là m t cu c g p g tình c .

Tô L c c ị th m, bây gi là hai gi sáng, nói tình c thì th c s có chút gi t o.

Tiêu Ki n Thành g t u, ng d y nói v i Tô L c: “Em hãy thu t i n vào i, chúng ta v thôi.”

Th m Doanh i n tr c m t anh, hít hít ng ị ng ị. “Mùi r u n ng n c th này sao lái xe c? em a anh v .”

“Kh ị c n, n a êm không ai ki m tra.”

“Em s anh không an toàn y mà.”

“Không sao c . Gi này em còn n ây làm gì?” Tiêu Ki n Thành h i Th m Doanh, ng khí có ph n l nh nh t.

“Có chuy n mu n nói v i anh.”

“Chuy n gì?”

“V d án C a khu Công nghi p ó, Ch t ch Mã có m t s thông tin n i b o em nói v i anh.”

“Sao ông y bi t chuy n này?”

“Con trai m t chi n h u c a ông y làm vi c y ban c i cách - phát tri n qu c gia.”

“V y em nói i!”

Th m Doanh li c qua Tô L c, h ị ng: “Chúng ta nói chuy n riêng thì t t h n.”

Nghe cô ta nói v y, Tô L c không i Tiêu Ki n Thành lên ti ng, l p t c i ra ngoài, ti n tay khép c a. Ngoài hành lang có m t chi c gh mây, cô ng i xu ng, ch m chú m ti n trong tay.

Ng ị ph n tr ng niên i t i, ng i xu ng c nh cô, h ị: “Hôm nay s c ô nh ?”

“Vâng.” Tô L c m m c i, trong u v n m nh m.

“T t c ch này u thu c v c ô à?”

“Không ph i.”

“Cô c c m c i. M t khi cô th ng, ti n thu c v c ô h t. Ki n Thành i v i nh ng ng ị ph n khác c ng nh v y”

Nghe ra thâm ý c a bà ta, Tô L c m xong m i nghiêm túc tr l i: “Tôi ã h a ch i giúp anh ta. Bài b c c ng có quy t c c a bài b c.”

Ng ị ph n khen ng i: “Cô qu nhiên là cao th !”

Tô L c không có h ng thú nói chuy n, l i cú u vu t th ng t p ti n.

Ng ị ph n không có ý r i i, h i ti p: “M i ng ị nói g n ây Ki n Thành vì m t ng ị ph n mà tiêu t n không ít ti n oan, ng ị ó là cô ph i không?”

Tô L c ch ng thềm b n tâm n s khiêu khích c a bà ta, ch áp: “Tôi không bi t.”

“Ki n Thành thay ph n nh thay áo. Lúc c u y vui v , các cô có th òi gì c n y, nh ng x s ph i h t s c c n th n, n u ch c gi n c u y, các cô s b á bay.”

Ti n ã x p âu ra y, Tô L c b xu ng u g i, ng ng u nói: “Tôi không c n th n nên ã ch c t c anh ta không ch m t, hai l n.”

Ng ị ph n b câu nói này ch n h ng, mãi v n không th ti p l i úng lúc này, Tiêu Ki n Thành m c a i ra ngoài, Th m Doanh i theo sau. Anh c m tay Tô L c, nói: i thôi!”

Tô L c r o b c, cùng Tiêu Ki n Thành r i kh i n i ó. Tuy không quay u nh ng cô v n l m c m th y ánh m t s c bén ang chi u th ng vào s ng l ng mình.

Hai ng ị lên xe, Tiêu Ki n Thành ngo nh u c nh cáo cô: “L n sau tôi ch a cho phép, em không c t làm theo ý mình.”

“Tôi t ng anh và cô ta bàn chuy n c m t gì ó.”

“Tôi nói th nào thì c làm theo nh v y.”

Ng ị này qu nhiên bá o, Tô L c ch có th g t u. Ch t nh mình v n ang gi m t ng ti n, cô li n a c x p cho anh.

Tiêu Ki n Thành xua tay. “ a cho tôi làm gì, em c c m l y i!”

Tô L c không ch u, kh ng kh ng tr cho anh. Tiêu Ki n Thành nh n r i l i qu ng vào ng ị cô.

“Hôm nay, em ã a h t ti n cho b m , ngày mai em nh cu c b i làm ch c?”

Tô L c h i b t ng . “Lu t s Châu nói v i anh à? Ngày mai tôi i làm sao? i âu làm?”

“Còn có th i âu, t t nhiên là qu t thi n r i. Em hãy qu n lý s ti n c a tôi.”

Ngh n chuy n c i làm, Tô L c c ng có chút vui m ng. Cô ng m ngh r i lên ti ng: “V y anh cho tôi vay m t ngàn, khi nào l nh l ng tôi s tr l i anh.”

“Tùy em, em c t ghi s n , xem sau này em tr tôi bao nhiêu.”

Tô L c l y m t ngàn t r i b s còn l i vào ng n .

Bây gi là n a êm, ng ngo i ô thên thang, Tiêu Ki n Thành m nóc xe, t ng t c , ô tô phóng nh bay trong giây lát.

Trong ti ng gió th i ù ù, anh nói to v i Tô L c: “Ngày mai i làm nh ph i ng ng cao u, khí th hiên ngang y nhé!”

“T i sao?” Tô L c c ng c t cao gi ng, h i l i.

“Bây gi ấ khác tr ố. Hãy nh ớ, bây gi ờ em là ng ị c ả Tiêu Ki n Thành tôi, là ng ị ph ầ n c ả nhân v ậ t có vai v ậ , ấ rõ ch ả? N ếu tay th ấ k ế ó dám gây khó đ ể cho em, em có th ể ném ông ta t ừ trên t ầng cao xu ống.”

“T ừ t ừ quá! Tôi ấ mu ốn làm chuy ể n này t ừ lâu r ồ!”

“Em mu ốn làm gì thì làm. ể n lúc ó, c ả nói ông ta m ể c b ả nh tr ể m ể m nghiêm tr ể ng là ể c.”

Tô L ể c v ể tay, c ả i ha h ể , l ể i lên ti ể ng: “Th ể t ừ ra, tôi còn mu ốn ném anh xu ống l ể u h ể n!”

Tiêu Ki n Thành m ể t tay lái xe, m ể t tay ôm vai cô. “Em mà ném tôi xu ống thì làm gì có ngày hôm nay?”

úng v ể y, n ếu không có anh, cô làm gì ể c tho ể i mái và thu ể n l ể i nh ể bây gi ờ. Tô L ể c nép vào ng ị Tiêu Ki n Thành, ể m ể gió th ể i tung mái tóc. Nh ể ng vào giây phút này, trong lòng cô ch ể t ể n y sinh m ể t ể n i hoang mang và s ể hãi. Con ể ng mà cô l ể a ch ể n, r ể t cu ể c là ể úng hay sai?